

Byla C-369/04

Hutchison 3G UK Ltd ir kt.

prieš

Commissioners of Customs and Excise

(VAT and Duties Tribunal, London prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Šeštoji PVM direktyva – Apmokestinamieji sandoriai – „Ekonominės veiklos“ sąvoka – 4 straipsnio 2 dalis – Licencijai, leidžiančiai naudoti apibrėžtą radijo dažnių spektro dalį, skirtą telekomunikacijų paslaugoms, suteikimas“

Sprendimo santrauka

Mokesčių nuostatos – Teisės aktų suderinimas – Apyvartos mokesčiai – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema – Ekonominės veiklos sąvoka Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių prasme

(Tarybos direktyvos 77/388 4 straipsnio 1 ir 2 dalys)

Šeštosios direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo 4 straipsnio 1 ir 2 dalys turi būti aiškinamos taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per teisę naudoti telekomunikacijų įrenginius aukcionų vykdomas licencijas, kaip antai vadinamosios „UMTS“ trečiosios kartos judriosios telekomunikacijų licencijos, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jį jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Tokia veikla laikoma būtina ir išankstine sąlyga, kurio subjektams patekti į judriųjų telekomunikacijų rinką ir ji nereikalauja kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos dalyvavimo minėtoje rinkoje. Iš tikrųjų tik šie subjektai, suteiktą teisę turėtojai, veikia nagrinėjamoje rinkoje naudodami aptariamą turtą, siekdami gauti nuolatinių pajamų.

Todėl suteikdama tokius leidimus kompetentinga nacionalinė valdžios institucija nedalyvauja turto, kurį sudaro minėtos teisės naudoti siekiant gauti nuolatinių pajamų, naudojime. Per šį suteikimo procedūrą ši institucija vykdo tik aiškiai jai pavestą elektromagnetinio spektro naudojimo kontrolę ir reglamentavimo veiklą.

Beje, tai, kad už nagrinėjamą licencijų suteikimą mokamas mokestis, nekeičia šios veiklos teisinio kvalifikavimo.

(žr. 36, 38–39, 43 punktus ir rezoliucinės dalį)

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija)

SPRENDIMAS

2007 m. birželio 26 d.(*)

„Šeštoji PVM direktyva – Apmokestinamieji sandoriai – „Ekonominių veiklos“ sąvoka – 4 straipsnio 2 dalis – Licencijų, leidžiančių naudoti apibrėžtą radijo dažnių spektro dalį, skirtą telekomunikacijų paslaugoms, suteikimas“

Byloje C-369/04

dėl *VAT and Duties Tribunal*, Londonas (Jungtinė Karalystė) 2004 m. rugpjūtio 24 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. rugpjūtio 26 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Hutchison 3G UK Ltd,

mmO2 plc,

Orange 3G Ltd,

T-Mobile (UK) Ltd,

Vodafone Group Services Ltd

prieš

Commissioners of Customs and Excise,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijos pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, P. Kūris, E. Juhász ir J. Klučka, teisėjai K. Schieman, J. Makarczyk (pranešėjas) ir U. Lõhmus,

generalinį advokatą J. Kokott,

posėdžio sekretoriai B. Fülöp ir K. Sztranc-Szawiczek, administratoriai,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 7 d. posėdžiui,

išnagrinęs pastabas, pateiktas:

– *Hutchison 3G UK Ltd, mmO2plc, Orange 3G Ltd, T-Mobile (UK) Ltd ir Vodafone Group Services Ltd*, atstovaujama QC K. P. E. Lasok bei *solicitors* J. Turnbull ir P. Lomas,

– Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamoms M. Bethell ir R. Caudwell, padedama QC P. Goldsmith, K. Parker ir C. Vajda bei *barrister* G. Peretz,

– Danijos vyriausybės, atstovaujamoms J. Molde, padedamo advokat K. Hagel-Sørensen,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamoms W.-D. Plessing ir C. Schulze-Bahr, padedamą *Rechtsanwalt* K.-T. Stopp,

- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. M. Rodriguez Cárcamo,
 - Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo SC A. Aston ir BL G. Clohessy,
 - Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir M. de Grave,
 - Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos K. Gross, R. Lyal ir M. Shotter,
- susipažinęs su 2006 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,
- priima šį

Sprendimas

1 Prašymu dėl prejudicinio sprendimo prašoma išaiškinti 1977 m. gegužės 17 d. Šeštąją Tarybos direktyvą 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1, toliau – Šeštoji direktyva), ypač jos 4 straipsnį.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant bylų *Hutchison 3G UK Ltd, mm02 plc, Orange 3G Ltd, T-Mobile (UK) Ltd ir Vodafone Group Services Ltd prieš Commissioners of Customs and Excise* (netiesioginių mokesčių administratorius), kurių kompetencijai priklauso rinkti pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM) Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje; šioje byloje siekiama, kad būtų pripažinta teisė atskaityti PVM, kurį šios bendrovės tariamai sumokėjo 2000 m. Valstybės sekretoriui prekybos ir pramonės klausimams (*Secretary of State for Trade and Industry*, toliau – Valstybės sekretorius) per aukcioną išdavus vadinamąsias „UMTS“ treiosios kartos judriųjų telekomunikacijų licencijas (toliau – pagrindinėje byloje nagrinjamos licencijos).

Teisinis pagrindas

Su PVM susijusios nuostatos

Bendrijos teisės aktai

3 Pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą PVM apmokestinamas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygą prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo.

4 Šios direktyvos 4 straipsnis nustato:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdomas bet kurioje vietoje bet kuri ekonominė veikla, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokių gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą ir žemės ūkio gamybos veiklą bei įvairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla.

<...>

5. Valstybinės, regioninės ir vietos valdžios institucijos ir kiti viešosios teisės subjektai neturi būti laikomi apmokestinamaisiais asmenimis veiklos, kurią jie vykdo, ar sandorių, kuriuos jie sudaro kaip valdžios institucijos, atžvilgiu, net jei jie renka rinkliavas, moka už paslaugas, mokas ar kitokius su tokia veikla ar sandoriais susijusius mokesčius.

Tačiau kai jie vykdo tokią veiklą ar sandorius, jie turi būti laikomi apmokestinamuoju asmeniu tokios veiklos ar sandorių atžvilgiu, jei jų traktavimas kaip neapmokestinamojo asmens labai iškreiptų konkurenciją.

Bet kuriuo atveju šias įstaigas reikia laikyti apmokestinamaisiais asmenimis D priede išvardytos veiklos atžvilgiu, jei toji veikla nėra tokio menko masto, dėl kurio ji būtų visiškai nereikšminga.“

<...>“ (Pataisytas vertimas)

5 Minutos direktyvos 17 straipsnis numato:

„1. Teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa mokėtinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

a) pridėtinės vertės mokestį, mokėtiną ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam pateiktas prekes arba paslaugas, kurios jam bus pateiktos, ir už suteiktas paslaugas ar paslaugas, kurios jam bus suteiktos;

<...>“ (Pataisytas vertimas)

6 Šeštosios direktyvos D priedo 1 punktas numato telekomunikacijas.

Nacionalinės teisės aktai

7 1994 m. PVM įstatymas (Value Added Tax Act 1994) 4 straipsnio 1 dalyje nustato:

„PVM taikomas bet kokiam Jungtinėje Karalystėje vykdomam prekių tiekimui ar paslaugų teikimui, jeigu tai yra apmokestinamas prekių tiekimas arba paslaugų teikimas, kurį apmokestinamasis asmuo vykdo savo ekonominės veiklos ribose.“

Nuostatos dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamo licencijų suteikimo

Bendrijos teisės aktai

8 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) galiojo iki 2003 m. liepos 25 dienos.

9 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis nustato:

„Šioje direktyvoje:

<...>

d) „esminiai reikalavimai“ – neekonominio pobūdžio su visuomenės poreikiais susijusios priežastys, galinčios versti valstybę narę nustatyti tam tikras sąlygas telekomunikacijų tinklams

steigti ir (arba) valdyti bei telekomunikacijų paslaugoms teikti. Tokios priežastys yra telekomunikacijų tinklų operacijų saugumas, tinklų vientisumas ir pagrįstais atvejais paslaugų tarpusavio suderinamumas, duomenų apsauga, aplinkos apsauga, miestų ir regioninio planavimo tikslai, taip pat efektyvus dažnių spektro panaudojimas bei radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų ir kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių išvengimas. <...>

10 Pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį:

„Valstybės narės gali išduoti individualią licenciją tik tada, kai jos gavėjui yra leidžiama naudotis ribotais fiziniais bei kitokiais ištekliais, arba joje pagal III skirsnio nuostatas nustatyti ypatingi pareigojimai arba suteiktos ypatingos teisės.“

11 Direktyvos 97/13 4 straipsnio 1 dalis nurodo bendrąjį leidimų sąlygą:

„Jeigu valstybės narės nustato, kad telekomunikacijų paslaugoms teikti turi būti gaunami bendrieji leidimai, tokiuose leidimuose pagrįstais atvejais gali būti nustatomos priedo 2 ir 3 dalyse pateiktos sąlygos. Šiais leidimais turi būti nustatyta mažiausiai sudėtinga atitiktų esminiams reikalavimams bei Priedo 2 ir 3 dalyse nurodytiems viešiesiems interesams užtikrinanti tvarka.“

12 Šios direktyvos III skirsnis, kurį sudaro 7–11 straipsniai, reglamentuoja individualias licencijas, kurios išduodamos pagrįstais atvejais. Minėtos direktyvos 8 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa numato, kad „sąlygos, kurios šalia su bendraisiais leidimais susijusi sąlyga gali būti pagrįstais atvejais nustatomos individualiose licencijose, pateikiamos Priedo 2 ir 4 dalyse“. Pagal minėto priedo 2.1 ir 4.2 punktus tai yra sąlygos, skirtos garantuoti atitiktų nustatytiems esminiams reikalavimams, ir specifinės sąlygos, susijusios su efektyviu radijo dažnių panaudojimu ir veiksmingu jų valdymu.

13 Pagal Direktyvos 97/13 10 straipsnio 1 dalį valstybės narės gali apriboti individualių licencijų skaičių tik tiek, kiek to reikia efektyviam radijo dažnių panaudojimui garantuoti. Pagal minėto straipsnio 2 dalies pirmąjį pastraipą šiuo atžvilgiu jos privalo tinkamai atsižvelgti į būtinybę leisti vartotojui gauti maksimalią naudą bei palengvinti konkurencijos plėtrą. To paties straipsnio 3 dalies pirmoji pastraipa pareigoja valstybes nares išduoti licencijas remiantis objektyviais, nediskriminuojančiais, išsamiais, skaidriais ir proporcingais atrankos kriterijais.

14 Iš minėtos direktyvos 11 straipsnio 1 dalies matyti, kad išduodant leidimus gali būti renkami mokesčiai, „skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinams sąnaudoms padengti“. Be to, šio straipsnio 2 dalis numato:

„Nepaisant 1 dalies, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti mokesčius, skirtus optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokie mokesčiai turi būti nediskriminuojantys ir nustatomi visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją.“ (Pataisytas vertimas)

15 Direktyvą 97/13 panaikino ir nuo 2003 m. liepos 25 d. pakeitė 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindinė direktyva) (OL L 108, p. 33).

16 Šios direktyvos 9 straipsnis nustato:

„<...>

3. Valstybės narės gali nustatyti, kad žmonės perduotų teises naudoti radijo dažnius bendrai su kitomis žmonėmis.

4. Valstybės narės užtikrina, kad apie žmonių ketinimą perduoti teises naudoti radijo dažnius būtų pranešta nacionalinei reguliavimo institucijai, kuri yra atsakinga už spektro skyrimą, ir kad bet koks perdavimas vyktų nacionalinės reguliavimo institucijos nustatyta tvarka ir būtų viešas.

Nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad tokie sandoriai neiškraipytų konkurencijos. Kai radijo dažnio naudojimas yra suderintas taikant (2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos) sprendimą Nr. 676/2002/EB (dėl radijo spektro politikos teisinio reguliavimo pagrindų Europos bendrijoje (Sprendimas dėl radijo spektro) (OL L 108, p. 1)) bei kitas Bendrijos priemones, dėl tokio perdavimo to dažnio naudojimas neturi keistis.“

Nacionalinės teisės aktai

17 Pagal 1949 m. Bevielio telegrafo įstatymo (Wireless Telegraphy Act 1949, toliau – 1949 m. WTA) 1 straipsnį niekas negali rengti arba naudoti bevielio telegrafo stoties arba rengti ar naudoti bevielio telegrafo aparato negavęs licencijos, kuri šiam tikslui išduoda Valstybės sekretorius pagal šį straipsnį. 1949 m. WTA numato, kad nesilaikant šio draudimo, taikomos baudžiamosios sankcijos.

18 1998 m. Bevielio telegrafo įstatymo (Wireless Telegraphy Act 1998, toliau – 1998 m. WTA) 2 straipsnio 1 dalis numato licencijų suteikimo gaires, be kita ko, leidžiančias Valstybės sekretoriui rinkti didesnes nei administracinės išlaidos sumas. Pagal to paties straipsnio 2 dalies c punktą, renkant šias sumas, atsižvelgiama į šiekį skatinti:

- veiksmingą elektromagnetinio spektro valdymą ir naudojimą,
- bet kokią ekonominę naudą, gaunamą naudojant bevielį telegrafą,
- inovacinių paslaugų vystymąsi, ir
- konkurenciją teikiant telekomunikacijų paslaugas.

19 1998 m. WTA 3 straipsnio 1 dalis numato:

„Atsižvelgdamas į šiekį skatinti optimalų elektromagnetinio spektro naudojimą, Valstybės sekretorius gali, priimdamas nutarimus, numatyti, kad šiuose nutarimuose numatytais atvejais arba pagal šiuos nutarimus nustatytais atvejais prašymai suteikti bevielio telegrafo licencijas turi būti pateikti pagal procedūrą:

- a) kuri nustatoma jo skelbiamame pranešime, taikant minėtus nutarimus, ir
- b) per kurią pareiškėjas pateikia pasiūlymą, nurodydamas sumą, kuri jis pasirengęs mokėti Valstybės sekretoriui už licenciją.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

20 2000 metų pavasarį per surengtą aukcioną Valstybės sekretorius suteikė pagrindinėje byloje nagrinėjamas licencijas.

21 Licencijas gavo ?mon?s, pasi?liusios didžiausi? pinig? sum? už si?lomus dažnius; viena dalis ši? dažni? buvo numatyta naujam rinkos subjektui. Pasibaigus aukcionui, visi pasi?lymus pateik? asmenys iš viso sumok?jo 22 477 400 000 GBP.

22 Aukcion? reng? Radijo komunikacij? tarnyba (*Radiocommunication Agency*), kuri yra Valstyb?s sekretoriaus prekybos ir pramon?s klausimams vykdomoji tarnyba, Valstyb?s sekretoriaus vardu. Per viešojo pirkimo proced?r? jokia nuoroda ? PVM nebuvo padaryta.

23 Taip suteiktos licencijos baigsis 2021 m. gruodžio 31 d., nebent jas iš anksto atšauks Valstyb?s sekretorius arba j? savininkas j? atsisakys.

24 Manydamos, kad tokiam suteikimui taikomas PVM ir kad jis buvo ?trauktas ? sumok?tas sumas, jas pirkusios bendrov?s papraš? sugr?žinti, j? teigimu, pagal nacionalin?s teis?s aktus, perk?lusius Šeštosios direktyvos 17 straipsn?, sumok?tas PVM sumas. Kadangi j? prašymai buvo atmesti motyvuojant tuo, kad pagrindin?je byloje nagrin?jam? licencij? suteikimui PVM netaikomas, jos kreip?si ? prašym? priimti prejudicin? sprendim? pareikus? teism?.

25 Tokiomis aplinkyb?mis *VAT and Duties Tribunal* (Londonas), nusprend? sustabdyti bylos nagrin?jim? ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Atsižvelgiant ? faktini? aplinkybi?, d?l kuri? šalys sutaria, išd?styme <...> aprašytas aplinkybes, ar s?vok? „ekonomin? veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dali? prasme reikia aiškinti taip, kad ? j? patenka Valstyb?s sekretoriaus <...> per organizuojam? teisi? naudoti telekomunikacij? ?renginius apibr?žtose elektromagnetinio spektro dalyse aukcion? vykdomas tre?iosios kartos judri?j? telekomunikacij? licencij? išdavimas (toliau – veikla), ir kokie argumentai yra svarb?s atsakant ? š? klausim??

2. Atsižvelgiant ? faktini? aplinkybi?, d?l kuri? šalys sutaria, išd?styme aprašytas aplinkybes, kokie argumentai yra svarb?s atsakant ? klausim?, ar Valstyb?s sekretorius, vykdydamas (aptart?) veikl?, veik? „kaip valdžios institucija“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies prasme?

3. Ar, atsižvelgiant ? faktini? aplinkybi?, d?l kuri? šalys sutaria, išd?styme aprašytas aplinkybes, (aptart?) veikl? galima laikyti i) iš dalies ekonomine veikla, ir (ar) ii) ji iš dalies vykdoma viešosios teis?s subjekto kaip valdžios institucijos, tod?l ši veikla iš dalies gali b?ti apmokestinama prid?tin?s vert?s mokes?iu pagal Šešt?j? direktyv??

4. Kokia turi b?ti didelio konkurencijos iškraipymo Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies antrosios pastraipos prasme tikimyb?, ir kaip greitai jis turi atsirasti po tokios veiklos, kokia yra (aptarta), vykdymo tam, kad ši? veikl? vykdančiam asmuo šios veiklos atžvilgiu b?t? laikomas apmokestinamuoju asmeniu pagal min?t? nuostat?? Kiek atsakymui ? š? klausim? turi ?takos mokestinio neutralumo principas?

5. Ar ? Šeštosios direktyvos D priedo (? kur? daro nuorod? Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies tre?ioji pastraipa) s?vok? „telekomunikacijos“ patenka Valstyb?s sekretoriaus per organizuojam? teisi? naudoti telekomunikacij? ?renginius apibr?žtose elektromagnetinio spektro dalyse aukcion? vykdomas tre?iosios kartos judri?j? telekomunikacij? licencij? išdavimas, atsižvelgiant ? faktini? aplinkybi?, d?l kuri? šalys sutaria, išd?styme aprašytas aplinkybes?

6. Jeigu i) valstyb? nar? Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 5 dalims ?gyvendinti priima ?statym?, ?galiojant? valdžios institucij? (šiuo atveju Jungtin?s Karalyst?s ižd?) nustatyti taisykles, nurodan?ias, kokie valstyb?s institucij? prek? ar paslaug? tiekimai prilyginami apmokestinamiesiems sandoriams, ir ii) ši valdžios institucija, remdamasi jai taip suteiktais

„galiojima, priima ar ketina priimti taisykles, numatančias, kad tam tikrai veiklai taikomas PVM, ar 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendime *Marleasing* (C-106/89, Rink. p. I-4135, 8 punktas) tvirtintas principas yra svarbus aiškinant minėtą nacionalinį statymą ir minėtas taisykles (ir jeigu taip, kaip jis svarbus)“

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl pirmojo klausimo

26 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tokia veikla, kuria Valstybės sekretorius per aukcioną suteikia pagrindinį byloje nagrinjamąs licencijas, yra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių prasme.

27 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį apmokestinamasis asmuo – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdomas bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas. Ši „ekonominės veiklos“ sąvoka apibrėžta minėtoje 2 dalyje kaip apimanti visokių gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, skaitant, be kita ko, materialaus ir nematerialaus turto naudojimą, siekiant gauti nuolatinių pajamų.

28 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad nors Šeštosios direktyvos 4 straipsnis nustato labai plačią PVM taikymo sritį, ši nuostata apima tik ekonominio pobūdžio veiklą (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 11 d. Sprendimo *Régie dauphinoise*, C-306/94, Rink. p. I-3695, 15 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *EDM*, C-77/01, Rink. p. I-4295, 47 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo *Kretztechnik*, C-465/03, Rink. p. I-4357, 18 punktą).

29 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad apmokestinamojo asmens ir ekonominės veiklos sąvoką apibrėžimų analizė parodo ekonominės veiklos sąvokos taikymo srities apimtį ir jos objektyvų pobūdį ta prasme, kad veikla vertinama *per se*, neatsižvelgiant į jos tikslus ar rezultatus (žr., be kita ko, 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *University of Huddersfield*, C-223/03, Rink. p. I-1751, 47 punktą ir minėtą teismo praktiką).

30 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinį byloje nagrinjamu atveju Valstybės sekretoriaus vykdomą veiklą sudarė tai, kad per aukcioną kiti subjektams apibrėžtam laikotarpiui buvo perduodamos teisės naudoti tam tikrus elektromagnetinio spektro dažnius. Pasibaigus suteikimo procedūrai šiems operatoriams buvo išduodamas leidimas naudoti taip gytas teises, kad jie diegtų telekomunikacinių rangų, veikiančių konkrečiose minėto elektromagnetinio spektro dalyse.

31 Todėl reikia nustatyti, ar tokio leidimo išdavimas pagal savo pobūdį turi būti laikomas „turto naudojimu“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.

32 Pirmiausia reikia nurodyti, kad, kalbant apie šią nuostatą, „naudojimo“ sąvoka pagal bendros PVM sistemos neutralumo principo reikalavimus yra susijusi su visais sandoriais, kad ir kokia būtų jų teisinė forma, kuriais siekiama iš aptariamo turto gauti nuolatinių pajamų (šiuo klausimu žr. 1990 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Van Tiem*, C-186/89, Rink. p. I-4363, 18 punktą; minėto sprendimo *EDM* 48 punktą ir 2004 m. spalio 21 d. Sprendimo *BBL*, C-8/03, Rink. p. I-10157, 36 punktą).

33 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama veikla sudaro leidimų išdavimas fizio subjektams; šie leidimai suteikia juos turintiems fizio subjektams galimybę naudotis juose numatytomis naudojimosi teisėmis, viešai siūlant savo paslaugas už atlygą judrijoje telekomunikacijų rinkoje.

34 Tokia veikla yra priemonė įgyvendinti pagal Bendrijos teisę reikalaujamas sąlygas, kuriomis siekiama visų pirma užtikrinti racionalų dažnių spektro panaudojimą ir išvengti radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų bei kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių, taip pat veiksmingai valdyti radijo dažnius, kaip tai matyti iš Direktyvos 97/13 2 straipsnio 1 dalies d punkto, 4 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio 1 dalies nuostatų teksto.

35 Be to, svarbu pažymėti, kad tokie leidimų išdavimas pagal Direktyvą 97/13, taip pat 1949 m. WTA ir 1998 m. WTA priklauso išimtinai atitinkamos valstybės narės kompetencijai.

36 Taigi tokia veikla, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, laikoma būtina ir išankstine sąlyga fizio subjektams, kaip antai ieškovų pagrindinėje byloje, patekti į judrijoje telekomunikacijų rinką. Ji nereiškia kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos dalyvavimo minėtoje rinkoje. Iš tikrųjų tik šie subjektai, suteiktą teisę turėtojai, veikia nagrinėjamoje rinkoje naudodami aptariamą turtą, siekdami gauti nuolatinių pajamų.

37 Šiomis aplinkybomis tokios veiklos, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, vykdymas pagal savo pobūdį nėra fizio subjekto veikla. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nesvarbu, jog šie subjektai gali perleisti savo teises naudoti radijo dažnius. Iš tikrųjų toks perleidimas, net jei jis toliau kontroliuoja už dažnių skyrimą atsakinga nacionalinę reguliavimo tarnybą, pagal Direktyvos 2002/21 9 straipsnio 4 dalį negali būti prilyginta viešosios valdžios leidimo išdavimui.

38 Todėl suteikdama tokį leidimą kompetentinga nacionalinė valdžios institucija nedalyvauja turto, kurį sudaro teisės naudoti radijo dažnių spektrą siekiant gauti nuolatinių pajamų, naudojime. Per šį suteikimo procedūrą ši institucija vykdo tik aiškiai jai pavestą elektromagnetinio spektro naudojimo kontrolę ir reglamentavimo veiklą.

39 Beje, tai, kad už licencijų, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, suteikimą mokamas mokestis, nekeičia šios veiklos teisinio kvalifikavimo (šiuo klausimu žr. 1997 m. kovo 18 d. Sprendimo *Diego Calì & Figli*, C-343/95, Rink. p. I-1547, 24 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

40 Todėl šis suteikimas nėra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.

41 Šios išvados nepaneigia argumentas, kad, atsižvelgiant į šios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, neatmetama galimybė, jog viešosios teisės subjekto vykdoma reguliavimo veikla būtų laikoma ekonomine veikla tos pačios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme, todėl šis subjektas turėtų būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu šios veiklos atžvilgiu.

42 Iš tikrųjų, netgi darant prielaidą, kad tokia reguliavimo veikla gali būti laikoma ekonomine veikla, taikant Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, reikia iš anksto pripažinti, jog nagrinėjama veikla yra ekonominė. Iš šio sprendimo 40 punkte pateikto atsakymo matyti, kad taip nėra šiuo atveju.

43 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalys turi būti aiškinamos taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per teisę naudoti telekomunikacijų renginius aukcioną vykdomas licencijų, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, suteikimas nėra ekonominė veikla.

šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Ar kitas klausimas?

44 Atsižvelgiant į pateiktą pirmojo klausimo atsakymą, ar kitus klausimus atsakyti nereikia.

Ar bylinėjimosi išlaidos

45 Kadangi šis procesas pagrindinis bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 4 straipsnio 1 ir 2 dalys turi būti aiškinamos taip: už dažnių skiriamą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per teisiškai naudoti telekomunikacijų renginius aukcionų vykdomas licenciją, kaip antai vadinamosios „UMTS“ trečiosios kartos judriosios telekomunikacijų licencijos, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Parašai.

* Proceso kalba: anglų.